

Libhošťský zpravodaj

Ročník XI. číslo 9 – Září 2009

Z OBECNÍHO DĚNÍ

BUDE LIBHOŠŤ OPĚT SAMOSTATNÝ?

Vážení spoluobčané,

dovolte, abych vás jménem **přípravného výboru pro účely místního referenda s cílem osamostatnit místní část Libhošť od Nového Jičína** informoval o nejnovějším dění v obci.

Jak už z výše uvedeného názvu přípravného výboru vyplývá, tím nejaktuálnějším tématem, které hýbe děním v Libhošti, je **osamostatnění obce**, neboli její oddělení od města Nový Jičín. Jelikož se v posledních dnech a týdnech šíří naší obcí různé informace na toto téma, ať už více či méně pravdivé, domníváme se, že je nejvyšší čas na to, abychom vás seznámili s **oficiálním děním** v této oblasti.

Přípravný výbor

Dne 2.července 2009 proběhla **ustavující schůze** již zmíněného přípravného výboru, který si dal za cíl osamostatnit obec. Členy tohoto přípravného výboru jsou:

Vít Škarka,

Martin Skalík,

Jaroslav Šimíček,

Roman Lacina,

Aleš Hána.

Samotné ustavující schůzi přípravného výboru nicméně předcházela **důkladná příprava**. Výše uvedení členové se již téměř rok scházejí na pravidelných schůzkách, kde se snaží najít odpovědi na všechny otázky tak široké

Pokračování na str.3

OBSAH

Z OBECNÍHO DĚNÍ	1
Bude Libhošť opět samostatný?	1
OBSAH	2
Z OBECNÍHO DĚNÍ	3
Libhošť přišel o kulturní památku	5
OSVĚTOVÁ BESEDA INFORMUJE	9
Žádost o spolupráci	9
Z OKOLNÍHO DĚNÍ	9
V Sedlnicích si připomenuli 650. výročí vzniku obce	9
TENKRÁT	13
INFORMACE Z MĚÚ NOVÝ JIČÍN	13
Další dvě stovky kompostérů pro občany	13
Policisté se strážníky pomáhají seniorům	14
Poplatek za komunální odpad	14
VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI	15
P. Karl Schrammel	15
NÁŠ I VÁŠ RECEPTÁŘ	21
SPOLEČENSKÉ OKÉNKO	22

PŘÍLOHA LZ – NA CÍSAŘSKÉ CESTĚ

Z HISTORIE OBCE	1
Libhošť v prvních letech ČSR ve světle dokumentů	1
Němci a Češi v Sudetech 1938 – 1946	12

problematiky, jakou osamostatnění obce bezesporu je. Během těchto schůzek jsme se snažili co nejpodrobněji nastudovat **všechny aspekty související nejen se samotným procesem osamostatňování, ale i případného provozu již samostatné obce**. Troufáme si tvrdit, že za ten rok jsme tuto problematiku nastudovali natolik, že vám s klidným svědomím můžeme říct, že samostatnost obce nejenom že **má smysl**, ale přinese pro občany Libhoště mnohá **pozitiva**.

Jak se dozvědět více?

Abychom vám názorně ukázali, co vše jsme se za ty uplynulé měsíce dozvěděli, a zároveň vám objasnili důvody, které nás vedou k tomu, abychom usilovali o samostatnost obce, připravili jsme si pro vás **informační brožuru** s názvem **SAMOSTATNÝ LIBHOŠŤ**, která by se měla dostat do vašich schránek současně s tímto číslem zpravodaje.

V této brožuře se vám pokoušíme nastínit hlavní důvody, pro které se domníváme, že by měl být Libhošť opět samostatnou obcí. Najdete zde ale také odpovědi na hlavní otázky, týkající se nejenom průběhu celého procesu osamostatňování, ale hlavně samotného provozu případně osamostatněné obce – jak by mohl vypadat rozpočet obce, jak to bude s úřady, s dopravní obslužností, kdo by vlastně obec vedl, jak to bude vypadat s kanalizací, apod. Všele doporučujeme si danou brožuru podrobně přečíst, protože byste v ní měli najít odpovědi na všechny hlavní otázky, týkající se dané problematiky. Samozřejmě počítáme s tím, že vás mohou napadnout i **otázky, na které odpověď v brožuře nenajdete**. V tomto případě se nabízí hned několik řešení – můžete navštívit jednu ze **schůzek přípravného výboru**, které se konají pravidelně každý týden ve čtvrtek od 19hod na Fojtství. Další možností je využití **diskusního fóra** na internetových stránkách obce, kde můžete položit svůj dotaz a některý z členů přípravného výboru se vám bude snažit v co nejkratší době odpovědět. No a v neposlední řadě bychom vás rádi pozvali na **veřejnou schůzi**, kterou bude pořádat přípravný výbor a kde se budete moci přímo zeptat na vše, co vás zajímá. Předběžný termín schůze je **úterý 29.září 2009 v sále pohostinství u Kolářů**.

Co se bude dít dál?

V informační brožuře SAMOSTATNÝ LIBHOŠŤ se můžete, mimo jiné, dozvědět, že přípravný výbor usiluje o to, aby se Libhošť stal samostatný od **1. ledna 2011**. Je to vlastně nejbližší možný termín, který dovoluje platná legislativa. K osamostatnění obce je totiž třeba splnit **několik úkonů, jasně definovaných zákony** (zákon o obcích 128/2000 Sb., zákon o místním referendu 22/2004 Sb., apod.). Ve stručnosti lze tyto úkony shrnout do následujících bodů:

- 1) Vznik přípravného výboru pro konání místního referenda
- 2) Podání návrhu na konání místního referenda na příslušný obecní úřad (Nový Jičín).
- 3) Projednání tohoto návrhu na zastupitelstvu příslušné obce (Nový Jičín) a vyhlášení termínu pro konání místního referenda
- 4) Konání místního referenda
- 5) V případě kladného výsledku referenda podá příslušná obec (Nový Jičín) návrh na oddělení své místní části na příslušný krajský úřad (Ostrava)
- 6) Krajský úřad, v případě splnění všech podmínek, rozhodne o osamostatnění dané místní části.

Aby se stihl zmíněný termín osamostatnění 1. ledna 2011, je nutno podat návrh na osamostatnění Libhoště na Krajský úřad Moravskoslezského kraje v Ostravě **nejpozději do 30. června 2010.**

Jak asi sami vidíte, **první bod** z výše uvedených úkonů jsme již splnili. Co se týká **druhého bodu**, podání návrhu na konání místního referenda, tak zde je jedna velmi důležitá podmínka. Aby byl totiž takový návrh platný, je třeba ho podpořit podpisy minimálně **30% občanů**, trvale žijících v místní části, která se chce oddělit. V našem případě to znamená, že přípravný výbor v Libhošti bude muset **získat minimálně 382 vašich podpisů** (počet obyvatel Libhošti, oprávněných volit, je 1272).

K tomuto účelu se přibližně týden po veřejné schůzi skuteční **podpisová akce**, kdy vaše domovy budou obcházet členové přípravného výboru s podpisovými archy. Zdůrazňujeme, že se zde **nebude jednat o samotný souhlas či nesouhlas s osamostatněním obce, ale pouze o souhlas či nesouhlas s konáním místního referenda, které by v této otázce mělo rozhodnout.**

Shrnutí za přípravný výbor

Co chceme:

- Rozvoj a prosperitu obce
- Zapojení občanů Libhoště do rozhodování o dalším vývoji obce
- Racionální a věcnou diskuzi na téma osamostatnění obce
- Poskytnout občanům co nejvíce informací o dané problematice a nechat na nich, jak se rozhodnou
- Udržet si i nadále dobrý vztah s představiteli města Nový Jičín

Co nechceme:

- Zbytečné zapojení emocí do diskuze
- Vytvořit napětí mezi občany Libhoště a představiteli Města Nový Jičín

Důležité termíny:

1. září 2009	Vydání brožury SAMOSTATNÝ LIBHOŠŤ
29. září 2009	Veřejná schůze občanů Libhoště s členy přípravného výboru
2.- 4.října 2009	Podpisová akce pro získání podpory občanů Libhoště k podání návrhu na konání místního referenda
Květen 2010	předběžný termín konání místního referenda o osamostatnění obce

Máte zájem pomoci?

Pokud vás myšlenka osamostatnění obce oslovila natolik, že byste měli zájem se aktivně podílet na dalším dění v této oblasti, tak neváhejte a přidejte se k nám. Můžete oslovit někoho z členů přípravného výboru, nebo rovnou přijít na jednu z pravidelných schůzek přípravného výboru, které se konají každý čtvrtek od 19hod v jednací místnosti na Fojtství. Rádi vás mezi sebou uvítáme.

Kde najdete více informací?

Současně s vydáním informační brožury vznikla na internetových stránkách obce samostatná rubrika **Osamostatnění**, kde byste měli najít všechny relevantní informace, a kde vás také budeme informovat o aktuálním dění v této oblasti.

Za přípravný výbor
Aleš Hána

Libhošť přišel o kulturní památku

V srpnových dnech tohoto roku byl zpečetěn osud domu **č.p.106**, jednoho z nejvýznamnějších domů v historii Libhoště. Demoliční četa dokončila dílo zkázy, které bylo započato již v roce 1995, kdy dům postihl rozsáhlý požár. Celých čtrnáct let čekal dům, resp. jeho zbytky, na to, zda se najdou finance na jeho rekonstrukci. Bohužel se tak nestalo a v posledních letech již velice zchátralá budova byla nakonec stržena.

Jelikož se jednalo o poměrně významnou stavbu, pojďme si ještě jednou krátce připomenout osudy tohoto domu a jeho obyvatel.

Podle záznamu v matrice v opavském archívu je možno datovat původ domu daleko **před rok 1799**, neboť k tomuto datu je zde uvedeno, že zde žil **Jan Holub** s manželkou Kateřinou a se třemi dětmi. Jan Holub byl údajně **kovář** a toto řemeslo jakoby bylo domu č.p. 106 souzeno. Dalším významným obyvatelem tohoto domu byl totiž známý libhošťský **kovář Petr Nedoma**, který tento dům asi nejvíce proslavil. Přispěl k tomu jednak fakt, že hned pod okny domu vedla důležitá dopravní tepna - císařská silnice, ale také to, že hned naproti se nacházel ve své době velmi dobře známý a prosperující zájezdní hostinec u Leidů. V tomto hostinci se pak velmi často setkávali formané, kteří hojně využívali služeb kováře Petra Nedomy. I když v té době kovárna prosperovala, nechtěl se Petr Nedoma spoléhat jen na služby formanům a založil proto v kovárně **výrobu různého zemědělského náradí**. Ovšem k největší slávě přivedla kovárnu až výroba kočárů - známých "**Landauerů**". Ve výrobě kočárů pak Petr Nedoma pokračoval až do doby, kdy ho z trhu téměř vytlačil silnější konkurent – dílna pánů Rašky a Schustaly v Kopřivnici. K finančním problémům, zapříčiněných i touto konkurencí, se přidala nemoc a tak Petr Nedoma dne 9.září 1887 ve věku 72 let umírá. Pohřben je na zdejším hřbitově.

Po smrti Petra Nedomy vedl ještě nějakou dobu kovárnu jeho syn **Franz Nedoma**. Na sklonku 19. století pak kovářské ohně v domě č.p. 106 uhasínají nadobro. Do domu se pak příženil **Adolf Šimíček**, který si vzal dceru Petra Nedomy Amálii. S jeho příchodem doznal dům **velkých změn**. Byl přestavěn tak, aby více vyhovoval **zemědělskému využití**. Celý prostor kovárny byl přehrazen přepážkami, čímž byl vytvořen samostatný byt a dále pak prostor pro uskladňování uhlí a dřeva, také chlív. V této podobě se stavební dispozice dochovala až do 80. let 20. století.

Poslední obyvatelkou domu byla **Anna Šimíčková**, dcera Amálie Nedomové a Adolfa Šimíčka. Po její smrti, v roce 1982, zůstal už dům **neobydlen**.

V roce 1993 se **Václav Šimíček**, syn Anny Šimíčkové a Vincence Šimíčka, pustil do stavebních úprav objektu, které měly za cíl přiblížit jeho podobu podobě bývalé kovárny. Byly zrušeny všechny zděné příčky, postavené Adolfem Šimíčkem, a byl vyklizen všechen materiál. Zasluhou snahy Václava Šimíčka byl také objekt prohlášen Ministerstvem kultury **kulturní památkou** (čtvrtou v obci). Stalo se tak 28.listopadu 1996. Mezitím ovšem došlo k již zmíněnému **požáru**, který objekt z větší části zničil.

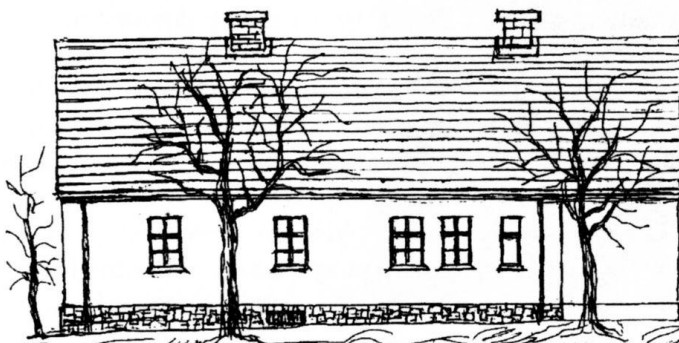
Závěr celého příběhu máte všichni možnost vidět na vlastní oči – po budově zbylo jenom prázdné místo se zbytky stavební suti. Libhošť tak přišel o další monument, připomínající jednu etapu z jeho bohaté historie.

Na následujících kresbách máte možnost vidět dřívější podobu domu, tak, jak si ji pamatuje Václav Šimíček, autor těchto kreseb.

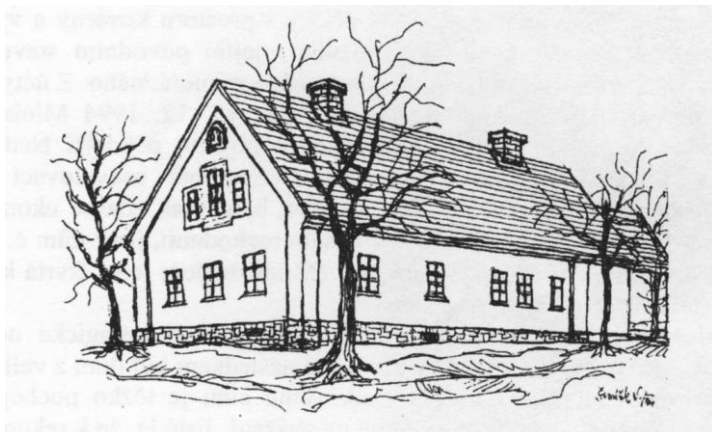
Pohled z východní strany domu č.p. 106 v obci Libhošť

Šimáček 1/09

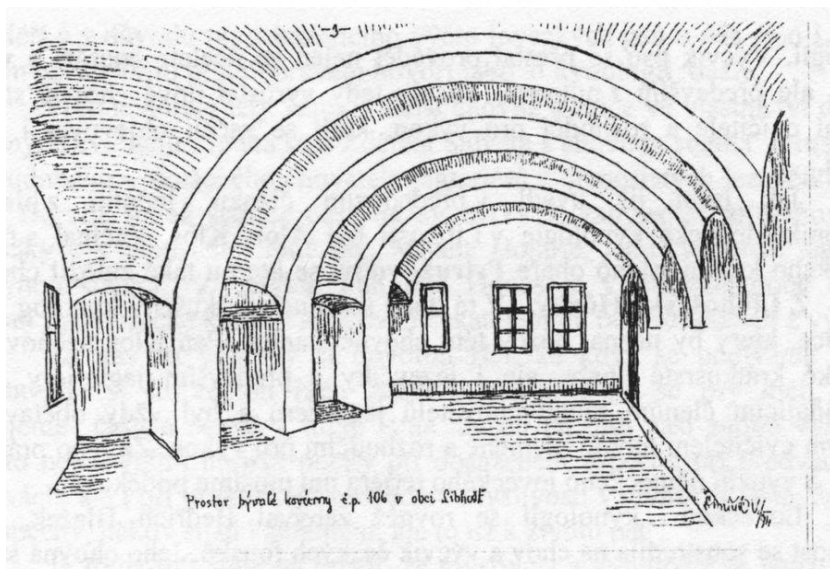

Pohled ze západní strany domu č.p. 106 v obci Libhošť

Šimáček

Šimáček 1/09

Aleš Hána

(při psaní článku bylo čerpáno z informací, které ve svých článcích o domu č.p.106 a o Petru Nedomovi uveřejnil Václav Šimíček v 5.čísle Libhošťského zpravodaje z roku 2000. Uvedené články lze také najít, v plném znění, na webových stránkách obce)

OSVĚTOVÁ BESEDA INFORMUJE

Žádost o spolupráci

Známý regionální vlastivědný pracovník a historik **Jiří Tichánek** vydal v těchto dnech další svoji knihu z historie našeho kraje, věnovanou historii fojtství v obcích Frýdecko- Místeka. V současné době připravuje vydání podobné publikace o historii objektů fojtství v obcích okresu Nový Jičín. V této souvislosti se pan Jiří Tichánek obrátil na naši osvětovou besedu s prosbou o zajištění dostupných informací a dokumentů k objektům libhošťského fojtství.

Vzhledem k tomu, že informací o majitelích, o hospodaření a stavebním vývoji objektů našeho fojtství je velmi málo, neboť historii obce se téměř nikdo nevěnoval, prosíme spoluobčany a naše příznivce o zapůjčení fotografií objektů fojtství z období, kdy byly ještě zachovány stodoly se dvorem, případně stav fasády před současnými úpravami. Dále máme zájem o jakékoliv sdělení nebo doklad o dění na tomto našem nejvýznamnějším statku. Zejména bychom rádi získali údaje z období 1. republiky, kdy v budově byla zřízena dílna na ponožky (filiálka příborského závodu Loana), dále o činnosti německé vojenské posádky v objektu za války (spojáři) a další údaje.

Pokud chce někdo materiály věnovat osvětové besedě, rádi je uschováme v naší dokumentaci. Jinak vše po zpracování vrátíme. Můžete využít naši schránku v budově pošty, nebo nejlépe kontaktovat osobně Oldřicha Sobka.

Z OKOLNÍHO DĚNÍ

V Sedlnicích si připomenuli 650. výročí vzniku obce

Oldřich Sobek

Ve dnech 17. a 18. července si občané v sousedních Sedlnicích připomenuli 650leté výročí založení obce. Jde o jednu z nejstarších obcí na Novojičínsku. Sedlničtí se na oslavy připravili velmi dobře a založení své obce

prožili velmi intenzivně. V předvečer oslav, v pátek 17. července, byla slavnostně otevřená v prostorách KIC Sněženka výstava, věnovaná právě tomuto výročí, pod názvem „**KRÁSA STARÝCH ČASŮ SEDLNIC**“. O hodinu později se utkaly na fotbalovém hřišti Sokola Sedlnice „staré gardy“ TJ SOKOLA Sedlnice a Baníku Ostrava.

V sobotu 18. července se na tréninkovém fotbalovém hřišti uskutečnila hasičská soutěž v požárním útoku **O POHÁR STAROSTY OBCE**. Šlo o nad-regionální soutěž mladých hasičů, kterého se zúčastnil velký počet družstev. Současně se zde divákům prezentoval svými ukázkami **Letecko-modelářský klub v Novém Jičíně**. Pro děti a mládež byly připraveny různé atrakce, jako obří skluzavka, skákací hrad, trampolína aj. V 10 hod. pak byla sloužena slavnostní mše svatá v místním kostele sv. Michaela. V době od 10 do 12 hodin si mohli zájemci prohlédnout prostory nové mateřské školy, která byla vybudována v budově někdejší české menšinové školy.

Přesně ve 12 hodin se uskutečnil slavnostní akt – položení věnců k památníku padlým. Od 14 hodin probíhala ukázka rekonstrukce bojů o obec Sedlnici v prvních květnových dnech na konci 2. světové války. Ukázka se konala v prostoru za hřbitovem, vedle statku u Sedláčků. Bojů o obec a Moravskou bránu se zúčastnila i 1. československá tanková brigáda, jejíž část zůstala v obci vojenskou posádkou až do konce května 1945. Na jiném místě, v areálu zámeckého parku, byl od 15,30 hod. připraven pro návštěvníky kulturní program. Jeho první část připravili nejstarší a nejmladší obyvatelé obce: klub důchodců a žáci mateřské a základní školy. Po skončení programu, který připravili místní, vystoupila se svým zábavným pořadem pro děti **Míša Růžičková**. Po něm připravila své koncertní vystoupení jak pro děti, tak pro dospělé **HEIDI JANKŮ**.

Od 19. hodiny vyhrávala u zámecké hospůdky **cimbálová muzika GAJDUŠEK**.

Ve 20 hodin se rozproudila taneční zábava. Hrála oblíbená **kapela NAŠI**. V průběhu zábavy vystoupila skupina bojového umění **ABÁDA CAPOEIRA z Nového Jičína**. Vyvrcholením oslav byl pak slavnostní ohňostroj. V průběhu oslav mohli se návštěvníci navíc projít dobovým ležením vojáků ze 2. světové války, zastavit se u stánku kovotepců, kteří na místě razili medaile k 650. výročí vzniku Sedlnic, a navštívit další zajímavé atrakce a stánky.

Z historie Sedlnic:

Název vsi „media villa Sedlicz“ se poprvé v písemné podobě objevuje roku 1359. Území bylo osídleno přechodně už v mladší době kamenné, jak o tom svědčí nálezy dvou sekeromlatů. Za vlády posledních Přemyslovců v průběhu 12. a 13. století dochází k rozsáhlé kolonizaci celé severovýchodní Moravy. Větší část severovýchodní Moravy a Slezska, jak se shoduje naprostá většina historiků, byla v té době pokryta rozsáhlým lesním masívem, který

měl charakter nepropustného pralesa. Vedlo jím jen několik kupeckých – obchodních stezek. Pralesovité území bylo po dlouhou dobu přirozenou ochranou proti vnějším nepřítelům českého státu. Tento stav trval bezpochyby až do poloviny 12. století, kdy se předpokládají počátky historické sídelní činnosti. Na některých místech však archeologové nacházejí významné pozůstatky mnohem staršího osídlení, především ve Štramberku na Kotouči, kde bylo patrně trvalé osídlení už z doby bronzové, v okolí Bílovce, Blahutovic, ale především hradiště lidí tzv. „Púchovské“ kultury u Kojetína. Šlo ale jen o ojedinělé, nesouvislé a časově omezené sídelní lokality, bez průkazné vazby na současné historické osídlení.

Teprve za panování přemyslovských knížat Vladislava II., Soběslava II. a od konce 12. stol. přemyslovských králů Otakara I, Václava I., Otakara II. a Václava II. dochází k postupnému osídlování území na sever od Hranic. K jeho kolonizaci přispěli značnou měrou i moravský markrabě Vladislav Jindřich, olomoucké biskupství a premonstrátský klášter Hradisko u Olomouce.

Do poloviny 13. století však na území okresu Nový Jičín vzniklo jen několik malých osad, především na Starojicku a Příborsku, Bílovecku a Fulnecku. Kolonisté přicházeli především z centrálních oblastí Moravy. Mezi léty 1230 - 1240 získal od krále Václava I. „za věrné služby“ v této oblasti rozsáhlé území německý feudál hrábě **Arnold z Hückeswagenu**, který sloužil jako diplomat na královském dvoře. Jeho úkolem bylo toto území kolonizovat a opevnit. Dnes se historikové shodují, že jeho dílem je jak výstavba hradu Hukvaldy, tak i založení města Příbora, který je nejstarším městem v okrese (1251). Zničující vpád Tatarů (1241) a následně dva vpády polsko-uherské na severní Moravu zdecimovaly zdejší poměrně řídké osídlení především na Opavsku. To podnítilo poslední přemyslovské panovníky k jeho zvýšené kolonizaci. Úkol byl svěřen především olomouckému biskupství, které obdrželo od Hückeswagů rozsáhlé území od Příborska až po Ostravu. V tomto období již jako novoosídlenci přišli především němečtí kolonisté z Německa a Slezska. Hlavní postavou tohoto osídlovacího úsilí byl olomoucký **biskup Bruno ze Schaumburka**, původem z Vestfálska, osobnost evropského formátu, který byl dlouhá léta kancléřem a diplomatem Přemysla Otakara II. Na zásah papeže zasedl v roce 1245 na olomoucký biskupský stolec, kde setrval až do r. 1281. Šlo o velkolepý záměr, jak natrvalo připoutat toto území k českému státu. V souladu s plány papežské kurie se mělo stát východiskem dalšího postupu křesťanství na východ, jak o tom svědčí i křížová výprava do východních Prus v r. 1267, které se osobně zúčastnil i biskup Bruno. Tím je zodpovězeno, proč v poměrně krátkém období - od poloviny 13. stol. do konce 14. stol. - na tak malém území vznikl nápadně velký počet měst se soustavou hradů a fortifikačních zařízení.

V té době také podél říčky Sedlnice byly založeny dvě samostatné obce se shodnými jmény – Sedlnice. Obě rozdělával tok říčky Sedlnice, který zde silně meandroval. Po pravé straně říčky byla vytýčena **Sedlnice Manská**,

kteřá byla součástí hukvaldského panství a později byla dávána v léno. Na levé straně říčky vznikla **Sedlnice Dědičná**, která dlouhou dobu zůstávala v majetku jednoho rodu. Teprve v roce 1863 byly obě obce spojeny v jednu politickou obec s názvem Sedlnice.

Nejvýraznější stopu v dějinách Sedlnic zanechaly zvláště dva rody: **Sedlničtí z Choltic a Eichendorffové**. Sedlničtí se poprvé v dějinách obce připomínají v r. 1373 **Petrem z Choltic a Pardubic**. Původně český rod zde zdomácněl a přijal do svého jména přídomek „**Sedlnický**“. Rod usiloval o správu obou částí vesnice, což se jim v roce 1472 podařilo. V roce 1546 byl rod povýšen do stavu svobodných pánů. Mezi nejvýznamnější představitele rodu patřil **Jan Sedlnický z Choltic (+1573)**, který zastával funkci nejvyššího sudí v opavském knížectví. Renesanční náhrobky jeho a manželky Johanky z Limberka (+1573) se nacházejí při vstupu do sedlnického kostela. Poslední majitelkou vsi z rodu Sedlnických byla vdova po Jiříkovi st. Sedlnickém, **Kateřina Šilerová z Herdenu**. O své panství patrně přišla v pobělohorském období.

Po častém střídání vlastníků získává panství v r. 1772 hraběnka **Josefina de Canal, roz. Chotková**. V r. 1784 nechala v obci postavit barokní farní budovu, nechala zbořit v té době už chatrný „zámek“ Sedlnice Dědičné a na jeho místě zřídila rozlehlý panský dvůr. V r. 1786 darovala hraběnka Bartošovice i Dědičnou Sedlnici své dceři **Josefině**, provdané za **hraběte Jana Pachtu**. Obě panství pak zůstala spojena až do pozemkové reformy po 1. světové válce. Rozsáhlý majetek byl v roce 1949 rodině Czaczowiczckové, jíž tehdy patřil, zestátněn.

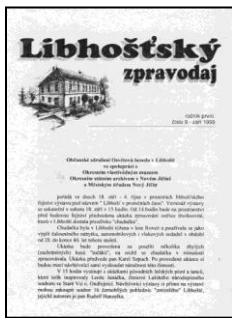
Manská Sedlnice byla biskupským lénem. Jedním z prvních rodů, který ji spravoval, byli **páni z Kravař**. Vlastnili ji do vymření jičínské větve v r. 1434. Mezi další majitele patřili m.j., **Sedlničtí z Choltic**, kteří od r. 1472 do r. 1610 spravovali obě části vsi. V r. 1655 se stal vlastníkem **Hartwig Erdmann z Eichendorffu**, který přišel na severní Moravu z Braniborska v době třicetileté války. Významným představitelem rodu byl **Josef, svob. pán z Eichendorffu**, který patří v německé jazykové oblasti k nejznámějším uznávaným romantickým básníkům a spisovatelům. V roce 1818 se stal spoluvlastníkem sedlnického panství. V roce 1855 ho odkázal svému mladšímu synovi Rudolfovi (je pohřben ve Fulneku), který již velmi zadlužený majetek prodává hraběti Mořici Vetrovi z Lilie, kterému patřil až do r. 1945.

Mezi historicky nejvýznamnější období obce patří odsunutí německých obyvatel v r. 1945 a osídlení obce českými obyvateli, mezi nimiž je mnoho občanů z Libhoště.

Poznámka: Je škoda, že v Libhošti se nenašel v poválečném období nikdo, kdo by se pokusil o zachování alespoň některých památek, které v Libhošti bohužel neustále mizí.

TENKRÁT...

Libhošťský zpravodaj Ročník I. číslo 9 – září 1999

Záříjové číslo zpravodaje z roku 1999 mělo neobvykle málo stránek – pouhých deset. Důvodem byl fakt, že hlavní přispěvatel Oldřich Sobek byl v té době plně zaměstnán přípravou výstavy „Libhošť v proměnách času“, která se uskutečnila ve dnech 18. září – 4. října 1999.

A právě pozvánce na tuto výstavu spolu s nastíněným jejím programem byl věnován úvod tehdejšího čísla zpravodaje.

Dále se čtenáři mohli dočíst o chystaném setkání členů někdejšího Lašského národopisného souboru v Libhošti. Větší článek byl tentokrát věnován vztahu Libhošťanů k lesu Roveň, a to ne náhodou. Na výše zmíněné chystané výstavě jste si totiž, mimo jiné, mohli prohlédnout i nástroje a technologie, které se v Libhošti používaly pro zpracování ostřice třeslicovité, známé spíše jako „chudačka“, kterou libhošťané získávali právě z lesa Roveně.

Závěr tehdejšího čísla byl tradičně věnován historii libhošťské kopané.

Aleš Hána

INFORMACE Z MĚÚ NOVÝ JIČÍN

Další dvě stovky kompostérů pro občany

Díky velkému zájmu občanů o domácí kompostování připravilo město Nový Jičín pokračování akce, v rámci které si budou moci za obcí dotovanou cenu 300 korun zakoupit plastový domácí kompostér K390 o objemu 400 litrů.

O kompostér si může požádat pouze občan s trvalým pobytem na území Nového Jičína a jeho místních částí, který je zároveň vlastníkem nebo nájemcem pozemku na území Nového Jičína a jeho místních částí.

Žádosti přijímá odbor životního prostředí MěÚ, a to od 7. září 2009 do vyčerpání množství 200 kusů kompostérů.

Další podmínky a bližší informace jsou k dispozici na www.novyjicin.cz nebo přímo na odboru životního prostředí.

Dana Holubová,
odbor životního prostředí

Policisté se strážníky pomáhají seniorům

Městská policie Nový Jičín ve spolupráci s Policií ČR pořádá besedy pro seniory, které mají za úkol zvýšit bezpečnost této věkové skupiny.

V rámci projektu prevence kriminality
„BEZPEČÍ NEJEN PRO SENIORY“
budou seniorům na požádání strážníky namontovány
bezpečnostní řetízky na dveře.
Beseda se, mimo jiné, uskuteční i v Libhošti.
Srdečně jsou zváni všichni senioři.

**Klub důchodců
Nový Jičín – Libhošť 1**

16.9.2009

16:00 – 17:00hod.

Poplatek za komunální odpad

Upozorňujeme občany na blížící se termín splatnosti poplatku za komunální odpad, který je stanoven obecně závaznou vyhláškou města Nového Jičína, a to do **30. 9. 2009**. Do tohoto termínu musí splnit svou poplatkovou povinnost všichni občané s trvalým pobytem v Novém Jičíně (za děti jejich rodiče), dále cizinci s povolením k trvalému pobytu ve správním obvodu města a vlastníci stavby určené k individuální rekreaci, kteří nemají trvalý pobyt ve městě Nový Jičín.

Případné změny (narození dítěte, změna trvalého pobytu či úmrtí) je nutné nahlásit finančnímu odboru Městského úřadu Nový Jičín, 1.patro, č. dveří 107.

Poplatek je možné uhradit buď **poštovní poukázkou** na poště nebo **v hotovosti** na pokladnách MěÚ Nový Jičín, Divadelní 3 a Masarykovo nám. 1, nebo **převodem na účet** města Nového Jičína u KB číslo 19-326 801/0100 s uvedením variabilního symbolu a výše částky.

Sazba poplatku podle obecně závazné vyhlášky činí pro rok 2009 **456,- Kč/osobu/rok**.

Občanům, kteří nesplní svou poplatkovou povinnost včas nebo ve správné výši, budou vystaveny a zaslány navýšené platební výměry o 50 procent z dlužné částky podle zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Případné dlužné částky budou vymáhány exekutorem.

VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI

P. Karl Schrammel

Oldřich Sobek

Dne 22. září uplynou 102 roky od narození Karla Schrammela, německého kněze, organizátora hudebního a společenského života, který se stal obětí nacistické zvůle. O jeho osobě se až dosud toho mnoho nevědělo. Jeho jméno zůstávalo tabu jak pro odbornou literaturu, tak pro tisk a jiné sdělovací prostředky. Nenašel místo ani u regionálních historiků, zůstal téměř zcela v zapomnění. Nebyl dokonce zařazen ani do **Almanachu obětí nacizmu okresu Nový Jičín**, který před deseti lety vydali Karel Chobot a Arnold Budík. **Karl Schrammel** se narodil ve Frýdku, v rodině úředníka Karla Schrammela a jeho manželky Berty, rozené Andersové. **Jeho původ však hledejme v naší obci Libhošti.**

Když se v roce 1877 stal majitelem libhošťského fojtství **Josef Raška**, syn fojta v Kopřivnici, vypadalo to, že si významně pomohla obec i samotné fojtství. Rodina Rašků investovala kapitál do tzv. Kopřivnické kočárovny (později vozovny), která se stala základem dnešního podniku Tatra. Tehdejší ředitel školy v Libhošti **Kajetán Kocián** si velmi pochvaloval štědrost nového majitele fojtství. Jeho mecenášství se projevovalo na veřejnosti, neboť se stal „horlivým podporovatelem dítek a školy“. Aby provozem hospody v budově fojtství nebyl narušován chod hospodářství na statku, postavil Josef Raška hospodu u císařské silnice, které se začalo říkat „**nová hospoda**“ a dosavadní šenk v budově fojtství zrušil. Patrně se tak stalo mezi lety 1878 – 1881. Hospodu pronajímal, prvním známým nájemcem se stal **Emil Anders s manželkou Filomenou, roz. Friedlovou ze Sedlnic**. Dne 27. srpna 1883 se jim na hospodě narodila **dcera Berta**. Jako výměnkáři si zakoupili malý statek na č.p. 6, který před 1. světovou válkou prodali Václavu Mikulíkovi, a přestěhovali se do domku č. 208 k synovi Wilhelmovi s manželkou Rozálií, kteří dále provozovali hospodu. Jejich syn Hugo byl technickým úředníkem ve Vagónce v Butovicích. Celá rodina byla německá, žila však v českém prostředí, takže na veřejnosti vystupovali jako Češi. Při sčítání lidu v r. 1900 uvedla rodina Andersových jako obcovací řeč češtinu. **Jejich dcera Berta** také chodila do zdejší české školy. Nejmladší z rodiny, Hugo, také pomáhal za války svým českým spolupracovníkům (viz svědectví Oldřicha Poláška).

Dcera manželů Emila a Filomeny se dne 8. října 1906 v libhošťském kostele sv. Jakuba provdala za **Karla Schrammela, úředníka ve Frýdku**. (Sezdávajícím byl P. Josef Slavíček). Prarodiče Karla Schrammela bydleli v Nové Bystřici (okres Jindřichův Hradec). Dědeček Pavel byl malíř, matka Anežka

byla v domácnosti. Novomanželé po svatbě bydleli ve Frýdku u manželských rodičů. Po Karlovi (1906) se jim narodila v roce 1911 ještě dcera Berta. Obě své děti učila maminka Berta českému jazyku, který ze svého rodiště – Libhoště - plynně ovládala. Obě děti také do Libhoště zajížděly ke svým prarodičům Andersovým.

V roce 1918 nastoupil Karl ve Frýdku svá gymnaziální studia, v roce 1922 přestoupil na gymnázium v Moravské Ostravě, kde také v r. 1926 úspěšně odmaturoval. V době studií projevoval velký zájem o hudbu a zúčastňoval se také aktivně akcí katolické mládeže, zejména každoročního setkání pracujících mládeže v Ostružné a na Andělské Hoře. Z prostého, obyčejného účastníka srazů se postupně stal referentem a po vysvěcení na kněze duchovním rádcem. Na všech setkáních však vždy vystupoval jako zpěvák. Patrně na těchto pravidelných setkáních se zrodilo jeho rozhodnutí stát se knězem, i když původně se rozhodoval pro dráhu lékaře.

Nástup do semináře se mu však zkomplikoval. Se začínajícím zánětem plic nastoupil na celoroční léčení v plicní ozdravovně v Žárech. Ještě v roce 1927 ve své žádosti o přijetí do olomouckého semináře žádal o zohlednění svého zdravotního stavu a o ubytování v přízemí. Na studiu patřil mezi dobré studenty. Zřejmě už během studia se zapojil do akademického hnutí německé mládeže **Staffelstein**. Vysvěcen na kněze byl 13. března 1932 a o velikonočním pondělí celebroidl **slavnostní primici ve farním kostele v Novém Jičíně**, kam se mezi- tím v roce 1928 jeho rodina přestěhovala. Od 1. dubna 1932 byl Karl Schrammel ustanoven **v Novém Jičíně kaplanem**. Zřejmě se tak stalo proto, že jeho studia byla provázena zdravotními potížemi, a navíc těžce onemocněl jeho otec, který krátce nato zemřel. Patrně byl jeho nadřízenými brán zřetel na tuto okolnost, zvláště když jeho **sestra Berta krátce předtím vstoupila do kongregace Chudých školských sester de Notre Dame**.

V Novém Jičíně však Karl Schrammel dlouho nepobyl. Už k 1. září 1932 byl povolán do arcibiskupského chlapeckého semináře v Bruntále. Stal se zde prefektem a jeho úkolem byla především výuka hudby a zpěvu. Krátce sice ještě nastoupil základní vojenskou službu, ale vzhledem ke zdravotnímu stavu byl po dvou měsících propuštěn. Velmi aktivně se zapojil do činnosti seminárního sboru a orchestru, takže v květnu 1933 mohl oficiálně převzít i jeho vedení. O letních prázdninách pak dokončil zkrácenou vojenskou službu ve Šternberku.

Počátkem roku 1935 byl Karl jmenován administrátorem v Moravském Kočově. Vedení chlapeckého semináře ale protestovalo přímo u arcibiskupa a Karl se vrátil ke své práci v Bruntále. Během svého bruntálského působení absolvoval řadu hudebních kurzů a speciálních školení, m.j. na salzburské konzervatoři (1935 a 1937), kurz chorální hudby u patera **dr. Gregora**

Schwaka v jugoslávské Banja Luce (1938). Podle některých dokladů získal také v tomto období i titul doktora teologie.

Po roce 1933, po nástupu Hitlera k moci, došlo k silné aktivaci nacistického hnutí, vedeného Konrádem Henleinem. Čeští (sudetští) Němci postupně propadali víře v „osvobození“ z „českého“ područí. Jedním z center henleinovského hnutí se stal právě Bruntál. V září r. 1938 zde zfanatizované obyvatelstvo dokonce vyvolalo povstání, které bylo vojensky potlačeno. Povstání ve městě Karl osobně nezažil, v době puče byl v Olomouci. Je až překvapující, že právě v Bruntále se Karl Schrammel v tomto dramaticky vyhoceném období vepsal do povědomí bruntálské kulturní veřejnosti pořádáním četných duchovních koncertů, na nichž vystupoval se svým seminárním hudebním tělesem. Na programu bývaly skladby z děl klasiků Mozarta, Beethovena, Haydna aj. , ale i populární skladby lidové hudby z okruhu Waltera Hensele. Nevyhýbal se ani divadelním představením, která bruntálská veřejnost zvláště oceňovala.

Dramatický rok 1938 se osobně dotkl a silně zasáhl do života patera Schrammela. Události nabíraly prudký spád a poznamenaly jeho další osud. Na počátku prázdnin byl jmenován vicerektorem kněžského semináře v Olomouci. Odtud záhy odcestoval právě do Banja Luky. Po návratu se 21. září 1938, v den vyhlášení čs. mobilizace, přihlásil k přechodnému pobytu v Olomouci. Po odstoupení Sudet byli bohoslovci z odstoupených území přeloženi do vidnavského semináře, kde měla probíhat výchova kněžského dorostu pro zdejší rozšířený vikariát. Ve vypjaté atmosféře tzv. II. republiky opusťili olomoucký seminář i pedagogové německé národnosti, mezi nimi i P. Schrammel. Počátkem listopadu 1938 byl poslán generálním vikářem pro říšskou část olomoucké arcidiecéze Msgre Martinem Nathanem do vidnavského kněžského semináře. K 1. listopadu 1938 jej pak v Bratislavě arcibiskup Adolf kardinál Bertram ustanovil druhým kaplanem ve Vidnavě, vicerektorem tamního semináře, a svěřil mu též výuku chorálního zpěvu. Současně jej také jmenoval docentem pro dějiny a teorii hudby a lektorem německého jazyka.

Petr Tesař v článku o P. Karlu Schrammelovi, který byl uveřejněn v 58. svazku **Vlastivědného sborníku Novojičínsko** píše, že jsou důkazy o tom, že Karl Schrammel se zde jako vicerektor zasazoval o spravedlivé zájmy českých bohoslovců. Když 10. března 1939 zemřel dosavadní ředitel bruntálského chlapeckého semináře kanovník Msgre Franz Hobich, zasadil se generální vikář Nathan o povolání Karla Schrammela na tento významný post. K 1. květnu převzal mimo to dočasně vedení semináře po prefektovi Jaschkem. Krátce na to jej arcibiskup Prečan potvrdil ve funkci ředitele semináře a podle všeho obdržel také významné církevní vyznamenání – **limbo ornatus** – právo nosit na klerice „děkanský límeček“.

Nacistická moc, která se rychle zabydlovala ve zdejší prostředí, hledala možnosti, jak získat vhodné budovy pro potřeby ideologické výchovy mládeže. Zabrala i část prostor chlapeckého semináře pro potřebu Hitlerjugend. Pater Schrammel se proti záboru ostře postavil, bylo mu ale sděleno, že jde pouze o dočasné opatření. Nakonec došlo „k dočasnému“ uzavření semináře a budovy byly zabrány wehrmachtem. Pronájem budov semináře wehrmachtu se ale na druhé straně Schrammelovi podařilo zabránit nacistickým plánům na využití jeho prostor pro vytvoření nacistického školícího střediska pro mládež.

Podle Petra Tesaře byli členové pedagogické sboru semináře rozptýleni a pověřeni jinými církevními úkoly. Pater Schrammel zůstal v Bruntále, stále ještě jako ředitel (dočasně) uzavřeného semináře. Byl však jmenován duchovním správcem zdejší jednotky Wehrmachtu, dále duchovním ve vojenském táboře v Lomnici a v zajateckém táboře pro důstojníky v Dolní Dlouhé Loučce. Současně byl povolán jako referent do nově zřízeného pastoračního úřadu při generálním vikariátu v Branici. V té době už jeho činnost začalo sledovat gestapo. Nebyla jim po chuti jeho práce s mládeží. Pater Schrammel stále aktivně organizoval setkání, katecheze, biblické hodiny a exercicie. Tato setkání byla navštěvována nejen chlapci a děvčaty, ale i jejich rodiči a širší veřejností.

Dne 7. července 1941 byl náhle zatčen a označen za sabotéra. Kromě toho, že byl obviňován z přílišné náboženské horlivosti, byl spolu s dalšími obviněn ze šíření nevhodné literatury, vyvolávání neklidu ve veřejnosti a za sabotování sňatku katolické dívky s evangelíkem, vojákem wehrmachtu. Z vězení gestapa v Opavě byl koncem října 1941 převezen do **koncentračního tábora Dachau**. Za jeho propuštění se zasazovalo i velitelství wehrmachtu ve Vratislavi (Breslau), kam byl Schrammel jako duchovní wehrmachtu podřízen, ale marně.

V Dachau byl zařazen na tzv. kněžský blok. Ujal se zde ihned vedení nedávno založeného kněžského sboru při táborové kapli. Postupně se zde setkal s mnohými svými spolužáky a knězi z olomoucké diecéze. Na jaře 1944 se zde setkal i se svým školitelem, varhaníkem z Banja Luky dr. Gregorem Schwakem. Táborový kněžský sbor vedl P. Schrammel přesně tři roky a všichni věznění kněží na něj vzpomínali s uznáním. Vězni v tzv. kněžském bloku byli na tom o něco lépe, než spoluvězni z ostatních bloků. Pro ně nezůstaly zdi tábora naprosto neprodyšné, jejich spolubratři hledali a taky nalézali způsoby, jak svým vězněným spolubratřům pomáhat. Něco se dařilo církevním hodnostářům oficiální cestou, důležité byly ale především ilegální kanály, kterými přicházely zprávy z tábora navenek.

Svědčí o tom skutečnost, že generálnímu vikáři Msgre Nathanovi se podařilo dopravit dřevěnou **sochu panny Marie do táborové kaple v Dachau** (později známé jako Unsere liebe Frau von Dachau). Táboroví kněží se u ní

pravidelně modlili za nemocné, raněné, vězněné, umírající a za své farníky modlitbu, která byla složena výhradně pro tuto příležitost. Vedení tábora si bylo vědomo nebezpečí, které hrozilo z tohoto spojení vězňů se světem, a už v září 1941 zakázalo v kapli sloužit mše. Německým kněžím však bylo dovoleno přijímání svátostí. Ti pak, mezi nimi P. Schrammel, i když riskovali přísný trest, distribuovali hostie mezi ostatní uvězněné kněze. Věznění kněží, kteří nacházeli rovněž neformální, tajné spojení s okolním světem, využívali této příležitosti k tomu, aby svět a církev informovali o skutečném stavu věcí v táboře. Jak toto spojení fungovalo, je těžké si představit, zachovaly se ale některé dopisy, mezi nimi i ty, které psal P. Karl Schrammel.

Petr Tesař ve svém článku uvádí svědectví jeho spoluvězně , **P. Leopolda Althofera**. V knize „**Jako kněz v koncentračním táboře**“ popsal situaci s odhalením tajného spojení Karla Schrammela se světem. „**S bolestí vzpomínám na svého nezapomenutelného přítele Karla. Když jsem jednoho dne dorazil unaven z fabriky ke svému baráku, již mne očekával. V jeho bledém obličejí jsem zároveň postřehl jen stěží ovládané vzrušení. „Dobře, že jsi tady, už na tebe dlouho čekám. Musím se někomu vypovídat.“** Chodili jsme po blokové uličce nějakou dobu tam a zpátky. „**Víš**“, vyprávěl, „**měl jsem příšernou smůlu. Napsal jsem jednomu příteli tajný dopis a popsal v něm pravdivě všechny zločiny SS v našem táboře – všechno, co jsem věděl. Už mě to dlouho trápilo na duši, že veřejnost neví nic o tom, jak se tady s lidmi zachází. Tento dopis byl nešťastnou náhodou SS objeven a zabaven. Nevím, co se se mnou stane, jsem připraven na nejhorší**“. „**Přesto přese všechno se Karel neukázal být slabým. Jen mne ze srdce prosil, abych na něj myslel ve svých modlitbách, až bude táborovým gestapem převzat k vykonání rozsudku. Rozloučili jsme se vřelým stiskem ruky.**“ Stalo se tak 23. září 1943.

Schrammel byl sice několikrát vyslýchán, ale předpokládaný trest nepřicházel. Až 4. prosince 1944 byl na příkaz z Berlína transportem odeslán

do Buchenwaldu se známým označením *RU* (Rückkehr unerwünscht - návrat nežádoucí) a s poznámkou **Sonderbehandlung** (zvláštní zacházení). Mezi vězni bylo všem jasné, že jeho přeložení souvisí s jeho popravou, která kvůli svědectví vězněných duchovních neměla být vykonána v Dachau. O jeho smrti koluje několik verzí, nejpravděpodobnější je svědectví jeho spoluvězňů z Buchenwaldu, **novorožského premonstráta P. Josefa Tyla a novináře Františka Klementa** (Okresní soud civilní pro vnitřní Prahu dne 17. dubna 1947), kde pater Josef Tyl m.j. uvedl, „**...Příštího dne odpoledne tázal jsem se vedoucího, zda se nepopravovalo. Přišel totiž jeden SSman pro vedoucího krematoria, aby šel na popraviště. Onen vedoucí chtěl vzít provaz, ale SSman mu řekl: „Už je hotovo“. Za malou chvíli přivezli členové SS autem mrtvolu, kterou sami tajně spálili. Tím chtěli zahladit stopu.**

Zapomněli však za mrtvolou vhodit pytel s pilinami, do kterých vsákla krev. U pilin byla nalezena čepice po jugoslávském vojínu, kterou Karel, jako vězeň, nosil. Poznal jsem ji bezpečně podle natrženého řemínku, kterým se čepice zapíná“.

Svědectví pak ještě doplnil **František Klement**, který byl v té době v Buchenwaldě jako vězeň zařazen v osobní kartotéce vězňů. „...nevím přesně den, ale byla to neděle odpoledne, potkal jsem P. Josefa Tyla, byl velmi pohnut a sděloval mi, zda vím, že P. Karl Schrammel byl v Buchenwaldě popraven. Tím bylo jisto, že Schrammel byl zastřelen. Souhlasila nejen ona noc, ale i čepice. Když jsem se toto dozvěděl, vyzvedl jsem si znovu jeho osobní kartičku, kterou jsem úmyslně neopravil podle ústního sdělení písařny, že byl odtransportován do Mnichova. Protože jsem neměl žádné úřední hlášení jako podklad k opravě a vyřazení, poslal jsem vorarbeitera, aby celou záležitost ještě přešetřil v kanceláři „raportführera“. Vrátil se zprávou, že u jména K. Schrammel je poznámka „tod“. Tím znovu byla potvrzena vražda a smrt K. Schrammela.“

V prvních poválečných letech byl P. Schrammel ještě veřejně vzpomínán a o jeho pevnosti a vytrvalosti ducha se veřejnost dovídala například v knize Bedřicha Hoffmanna z r. 1946 (Přerov) A kdo vás zabije, v níž autor popisuje život a utrpení kněžstva v koncentračních táborech, nebo v lidoveckém deníku Osvobozený našinec z r. 1946. V komunistickém období byla jeho stopa ve veřejném, kulturním i náboženském životě zahlazena. Jeho památka zůstává ale stále živá v Německu, kde k jeho osobnosti vyšla řada vzpomínek a statí v tisku z pera jeho žáků, přátel, kolegů a spoluvězňů. Je příznačné, že ministerstvo vnitra opakovaně odmítlo Schrammelově matce Bertě, která žila po válce v Novém Jičíně, zachování československého státního občanství. A to přes kladné doporučení ONV v Novém Jičíně, s odůvodněním na nedostatečné zásluhy v aktivním protinacistickém odboji.

U příležitosti výročí jeho stého narození byla v místě jeho působiště, na budově bývalého arcibiskupského gymnázia v Bruntále, dne 19. října 2007 pateru Karlu Schrammelovi odhalena pamětní deska.

Vzpomínku na tuto mimořádnou osobnost protinacistického odboje právem a hrdě bychom měli spojovat i s naší obcí Libhoštěm.

NÁŠ I VÁŠ RECEPTÁŘ

Nejprve se Vám musím omluvit, milí čtenáři a čtenářky, za takové malé nedopatření z minulého čísla zpravodaje, ve kterém jsem Vám slíbila „několik receptů“ na přípravu pokrmů z pangase (neboli sumečka žraločího), a nakonec se tam objevil recept jen jeden, protože ten druhý samozřejmě neměl s rybou nic společného. Kajícně přiznávám, že můj minulý příspěvek vznikl opravdu ve velké časové tísní (za pět minut dvanáct je proti tomu velkorysá časová rezerva), a tak se bohužel vloudila chybička. No, nikdo nejsme dokonalí, jak již bylo s velkou noblesou a shovívavostí řečeno v mém oblíbeném filmu „Někdo to rád horké“, takže spoléhám i na Vaši shovívavost, a slibuji, že v některém z příštích čísel to napravím, a ještě nějaké z receptů, které mám od kolegyně k dispozici, pro Vás otestuji.

Do tohoto čísla jsem si ale pro Vás připravila recept z „jiného těsta“, a to doslova. Recept na výbornou ořechovou bábovku mám od své babičky „Ševčíkové“ z Brna, a je pravda, že i když jsem ji naposledy pekla nejméně před dvěma lety, tu báječnou chuť na jazyku si již od dětství dovedu kdykoli naprosto přesně vybavit. Dnešním zaneprázdněným kuchařinkám se bude příprava možná zdát příliš časově náročná, ale věřte, že výsledek stojí za to!

OŘECHOVÁ BÁBOVKA

Suroviny:

(množství je na středně velkou bábovkovou formu, pokud chcete použít dortovou formu, je možno dávku o polovinu zvýšit)

12 (18) dkg másla + na vymazání formy
25 (37) dkg cukru krupice
4 (6) vajec – oddělit žloutky a bílky
25 (37) dkg polohrubé mouky (ne výběrové)
10 (15) dkg mletých ořechů + malá hrstka hrubě nasekaných
¼ (3/8) litru mléka + 2 lžice rumu
1 (1,5) prášku do pečiva
kůra z citronu

Pozor, důležité je, aby **všechny** suroviny měly stejnou (tedy pokojovou) teplotu – takže si je připravte s dostatečným předstihem. Důležité je také použít **opravdu** máslo, s Herou, Dukátem, Ramou, atd., to fakt není ono. A do třetice – důležité je třít máslo s cukrem a žloutky **ručně**, a to tak dlouho, až se krystalky cukru rozpustí, tzn. až jakoby necítíte ani neslyšíte, že tam jsou (což je při usilovném tření tak cca za půl hodiny – doporučuji si s tím sednout

k televizi) a utřená hmota je krásně nadýchaná a napěněná. Zdůrazňuji to proto, že kdykoli jsem se ten recept pokoušela oblafnout, a některé z těchto pravidel nedodržela (hlavně z důvodu, aby se vše urychlilo, člověk přece v kuchyni nestráví mládí, že!), tak to bylo prostě poznat. Do takto připraveného základu přidáváme postupně po menších dávkách mléko s rumem (kdo rum nechce, může jej vynechat, ale je to škoda) střídavě s moukou (v níž jsme rozmíchali prášek do pečiva) a s mletými ořechy. Na závěr vmícháme nasekané ořechy a citronovou kůru, a jen zlehka do těsta zapravíme ušlehaný tuhý sníh z bílků. Těsto dáme do vymazané a hrubou moukou vysypané formy a pečeme zvolna ve středně vyhřáté troubě (já asi tak 30 min v teplovzdušné troubě na 150 stupních). Po upečení necháme vychladnout ve formě, pak vyklopíme, rozkrájíme a podáváme. Těsto je velmi chutné i jako ořechový dort, po upečení v dortové formě a vychladnutí jej potom podélně prokrojíme ve třetinách výšky, každý plát ještě lehce pokropíme rumem, a promažeme buď jen pikantní zavařeninou, nebo můžete použít i Váš oblíbený krém. Povrch potřeme čokoládovou polevou a ozdobíme půlkami ořechů.

Připravuje H. Šimíčková

SPOLEČENSKÉ OKÉNKO

Rozloučili jsme se

Ve středu dne 19. srpna 2009 v kostele sv. Václava a na místním hřbitově na Starém Jičíně s paní

Antonii Hrachovcovou

která zemřela ve čtvrtek 13. srpna ve věku 94 let

PRODEJ ČERSTVÝCH VAJEC

od volně chovaných nosnic

DRŮBEŽÁRNA PŘÍBOR-KLOKOČOV

VÝHODY

Vajíčka přímo z drůbežárny

- levná, čerstvá a kvalitní vejce z podestýlky

*Dopřejte si
čerstvá vejce !*

Prodej Po - So 8.00. - 11.00 hod.

Bližší inf. na tel. č.:

724 15 44 15, 602 78 77 79

PRODEJ DRŮBEŽE

DRŮBEŽÁRNA PŘÍBOR-KLOKOČOV

nabízí

KUŘICE

- hnědé Bovans, mladé, levné kuřice
vhodné pro domácí chov

začátek snášky koncem října

Prodej Po - So 8.00 - 11.00 hod.

Bližší inf. na tel. č.:

602 78 77 79

724 15 44 15

10 Mbps internet za 244 Kč

již za 8 Kč denně

ŠPIČKOVÝ INTERNET, KTERÝ OPRAVDU STOJÍ ZA TO MÍT...

SAMÍ SE KRIZE BÁT NEMUSÍTE

WiFiCOM
WIFI & COMPUTER SOLUTIONS

Snažíme se pro Vás vždy udělat více než ostatní a je jenom na Vás, koho si vyberete za svého partnera při výběru právě Vašeho internetového připojení. S námi Vám **GARANTUJEME SUPER RYCHLOST**, perfektní služby a vše ostatní co Vám nabídně někdo, komu na Vás záleží. Záleží nám na Vás, a proto se díky Vám neustále zlepšujeme!

Co nabízíme...

- rychlost až 10 Mbps
- nepotřebujete pevnou linku
- velké pokrytí signálem
- možnost instalace za 1 Kč
- servisní linka 24 hodin denně
- servisní zásah ve většině případů v den nahlášení
- měření signálu zdarma

Svým klientům nabízíme možnost nákupu výpočetní techniky za speciální ceny s dovozem a instalací až do Vašeho bydliště.

Rádi zodpovíme Vaše dotazy: volejte tel. 317 750 555 nebo 775 552 800 • e-mail: obchod@wificom.cz • www.wificom.cz

Volejte, informujte se...

...i na možnost připojení právě ve Vaší lokalitě. **Až 10 Mbps internet za 244 Kč** bez DPH. Připojení k internetu s nejlepším poměrem výkon / cena v České republice.

Jako jediní v regionu máme pro Vás **24 hodin** denně dohled sítě a telefonní linku tech. podpory **tel.: 775 552 804**. Speciální servisní tým je pro Vás připraven každý den v týdnu od 8,00 do 20,00 hod, 365 dní v roce!

Libhošťský zpravodaj

Informační měsíčník pro občany Libhoště. Vychází za přispění MěÚ Nový Jičín. Číslo 5/2009 vyšlo dne 4.5.2009. **Vydavatel:** Občanské sdružení Osvětová beseda v Libhošti, IČO: 68921349. **Elektronická adresa:** zpravodaj@libhost.cz. **Odpovědný redaktor:** Aleš Hána. **Redakční rada:** Aleš Hána, Oldřich Sobek, Dagmar Michálková, Petr Horák, Marie Sobková, Marta Kvitová, Jana Roszková. Cena výtisku je 8,-Kč, čísla s přílohou 15,-Kč, roční předplatné 100,-Kč. **Administrace:** Marie Krumpochová, Libhošť č.7, 742 57, tel. 737 525 670. Uzávěrka každého čísla: 25.den v měsíci. **Tisk:** Tiskárna KONTEXT, s.r.o., Lidická 131/8, Nový Jičín, tel. 556 709 119.